

„Popravdě je to naprostá šílenost,“ prohlásila Maddy. „Kdo mohl vědět, že rekonstruovat dům a zároveň plánovat svatbu bude tak stresující? My teda rozhodně ne!“

„Nepůsobíš vystresovaně,“ řekla jsem. „Vypadáš nádherně a váš dům taky.“

Nelhala jsem. Maddy zhubla – ale to asi každý, kdo se musí nasoukat do svatebních šatů, nemám pravdu? A to i přesto, že brightonský hon na róbu snů nedopadl zrovna podle jejích představ. Když jsem jí zavolala, abych se zeptala, jak to šlo, a znovu se omluvila, že jsem nemohla jet s ní, odbyla mě a řekla, že to už je jedno. Zněla tak sklesle, že jsem málem upustila od nápadu požádat ji, aby mě s Henrym seznámili s některým z jejich nezadaných kamarádů. Ale nakonec jsem se odhodlala, a když Maddy odpověděla, zněla najednou daleko víc sama sebou a navrhla, že uspořádá večírek v jejich nové kuchyni. Představa, že se seznámím s Henryho spoluhráčem z kriketu, mě sice zrovna blahem nenaplňovala, ale odpověděla jsem, že moc ráda přijdu, a zeptala jsem se, co mám přinést. Bylo to zvláštní, protože když dřív Maddy pořádala party v naší společné kuchyni, nemusela jsem se na nic ptát. Jen jsem se tak potloukala kolem, zatímco ona mi diktovala, co mám nakrátet a umýt, a posílala mě na nouzové mise do potravin na rohu, abych koupila věci, na které zapomněla.

Když jsem dům navštívila naposledy, nebyl skoro vidět pod záplavou papírových krabic a jednotlivé části kuchyňské linky ležely zabalené v bednách všude podél zdí, ale dneska už vypadal jako domov. Opravdový domov. Skleněné dveře vedoucí na zahradu byly otevřené, takže dovnitř proudil teplý večerní vzduch, a podél čerstvě

položených kamenných dlaždic stály květináče s růžemi a bylinkami. Nad krbovou římsou visely světelné řetězy, všude byly zapálené svíčky a kuchyňský stůl z Ikey, u něhož jsme seděli, pokrýval skutečný ubrus.

Nebo spíš kde jsme seděli já, Henry a jeho sestra Bianca s manželem, kterého mi představili, ale jehož jméno už se mi úplně vykouřilo z hlavy. Maddy stála u sporáku, něco míchala a za ní přešlapoval Magnus – moje dnešní „randé“.

Nechci znít nevděčně, protože dávat dohromady dva nezadané kamarády není přece jenom nikdy snadné, ale nemůžu říct, že by si mě získal už od pozdravu. Nejen proto, že ten pozdrav doprovodil polibkem, po němž mi místo tváře zůstalo ulepené ucho, a potom, jako by to nestačilo, zopakoval celý postup ještě jednou na druhé straně, a já jsem musela počkat, až se nebude koukat, abych si utřela uši do svetru. Měl světlé vlasy a růžový, jakýmsi způsobem rozbědřený obličej, a navzdory hustým vousům, které mu měly zcela zřejmě zостřit rysy, vypadal spíš jako jeden ze sedmi trpaslíků. Podle barvy nosu možná Kýchal. Tón jeho hlasu vypovídal o tom, že navštěvoval nějakou snobskou soukromou školu, mluvil trochu moc a trochu moc nahlas a právě urážel Maddyinu rýži. Ano, její rýži.

„Arborio je samozřejmě naprosto přijatelná volba rýže na rizoto,“ prohlásil. „Ale zjistil jsem, že s carnaroli dosáhneš daleko lepší, krémovější konzistence. V Locanda Locatelli používají jedině tuto. Když jsem tam naposledy obědval, dal jsem si rizoto s humrem a letním lanýžem a byl to nadpozemský zážitek.“